

νεδότητι του τῷ Βάκχῳ ἔθυσεν ἤρνεϊτο ἤδη κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἐπιμόνως καὶ τὸ ἐλάχιστον τῆς ἐποχῆς του νὰ ἀπαγγεῖλῃ ἄσµα φοβούμενος μὴ ἀμαρτήσῃ! Τόσον ἀλλάζουσι οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ καιροὶ ἕως τὸν κόσμον ἐδῶ κάτω! Οὐδὲν τῶν ἐπιχειρημάτων μου ἠδυνήθη νὰ τὸν πείσῃ, διὸ ἠναγκάσθη νὰ δεχθῶ τὴν ὑποσχέρσιν του, ὅτι μετὰ τὸ πρὸ τῶν θυρῶν Πάσχα θέλει ἀναμνησθῆ ἡμερῶν ἀρχαίων ἵνα μὲ εὐχαριστήσῃ. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον μοὶ προέτεινε νὰ μεταβῶμεν καθ' ὠρισμένην τινα ἡμέραν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς νήσου μονὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἐν ἧ ὡς γνωστὸν ἐφρονεῖται ὁ Ἀλῆς εἰς τὸ δωματίον τῆς μονῆς, ἐν τῷ διαπέδῳ τοῦ ὁποίου εἰσέτι φέρονται αἱ ὀπαὶ τῶν σφαιρῶν, αἵτινες ἔφερον τὸν πολὺν τύραννον εἰς τὸν ἄδην. Καὶ τοῦτο, προσέθηκεν ὁ γέρος Τζαμάρας ἵνα ἀφ' ἐνὸς μακρῶν ὤμων τῆς τύρβης τῆς πόλεως, ἀφ' ἐπέρου δὲ ἵνα ζωηρότερον ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μνήμην του καιροῦ καὶ γεγονότα, ἐν οἷς ἐνεργῶν ἐζησε καὶ ὧν αὐτόπτης μάρτυς ἐγένετο. Συγκατένευσα προθύμως εἰς τὴν πρότασιν του ταύτην συμπληρώσας μάλιστα αὐτὴν διὰ τῆς ἐπιπροσθήκης καλοῦ γεύματος, κατὰ τὸ ὅποιον δὲν ὤφειλε βεβαίως τοῦ Βάκχου τὸ δῶρον νὰ λείπῃ, οὕτινος ἐντελῶς αἱ πύλαι τοῦ ἀσύλου εἶνε κεκλεισμέναι πρὸς προφανῆ δυσαρέσκειαν ἴσως οὐχὶ μόνον τοῦ Τζαμάρα. Ἦθελεν εἶσθαι μακρὸν νὰ γνωρίσω τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐστίας» πάντας τοὺς ἐν τῷ ἀσύλῳ γέροντας, διὸ προτοῦ λήξῃ ἡ ἐπίσκεψις πρὸς ἕνα μόνον ἔτι ἀρχαῖον τοῦ Γεροντοκομείου Ἰωαννίνων κάτοικον, θέλω συστήσῃ τὸν εὐμενῆ καὶ ὑπομονητικὸν ἀναγνώστην. Εἶνε δὲ οὗτος ὁ Γεώργιος Ραΐδος, ὅστις πρὸ τινος χρόνου ἔνεκεν τοῦ εἰρονος καὶ σαρκαστικοῦ αὐτοῦ τρόπου καὶ τῆς καὶ τεττίγων ἔτι ὑπερτέρας φλυαρίας, δι' ἧς παρηνόχλει τοὺς τὴν ἡρεμίαν καὶ ἡσυχίαν φιλοῦντας ὁμοστέγους του, μετ' ἐπανειλημμένην αὐτῶν αἵτησιν, ἀπεμακρύνθη τοῦ ἀσύλου καὶ ἐτοποιηθῆ ἐν τῷ παρακειμένῳ νοσοκομείῳ Χατζηκώστα, καὶ ὅπως μὴ ἡ λάλος αὐτοῦ γλῶσσα παρενοχλῆ τοὺς ἐνταῦθα θεραπευομένους, ἐχορηγήθη αὐτῷ μικρὸς τις ἰδιαιτέρος θάλαμος. Εἶχον δὲ πρὸ καιροῦ ἀκούσει περὶ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου καθὼς ἐπίσης καὶ ὅτι ὁ Ραΐδος ἐγνώριζε πλεῖστα ἄσματα καὶ στίχους καὶ παρεκάλεσα τὸν ἐπιστάτην νὰ τὸν προσκαλέσῃ δι' ὀλίγας μόνον στιγμὰς ὑπὸ τὴν στέγην, ἧτις ἄλλοτε τὸν ἐφιλοξένησεν. Περιττὸν δὲ νὰ εἶπω μετὰ πόσης προθυμίας ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν, διότι ἐξαιρετικῆς εὐκαιρίας δοθείσης ἐπεθύμει νὰ σκόψῃ μικρὸν τι τοὺς παλαιούς δημοτραπέζους του. Διὸ εἰσῆλθε ζωηρὸς καὶ εὐκίνητος καὶ πλήρῃ εἰρωνείας πρὸ τῶν γερόντων ποιήσας ὑπόκλησιν ἀπέτεινε πρὸς αὐτοὺς ἀλλόκοτόν τινα καὶ δι' ἐμὲ ἀκατάληπτον χαιρετισμὸν, εἶτα δὲ προβάς ἐνώπιόν μου μὲ ἐχαιρέτησεν εὐπρεπῶς. Μόλις δ' ἐνόησε τὸν σκοπὸν μου καὶ ἤρχισε βρέχων τοιαύτην πυκνὴν στίχων βροχὴν ὥστε μόλις

ἠδυνάμην τὸ νόημα νὰ παρακολουθήσω, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον νὰ κρατήσω αὐτῶν γραπτὴν σημείωσιν. Ἄφου δὲ ἐπὶ δλόκληρον σχεδὸν τέταρτον τῆς ὥρας τὴν λαλοῦσαν ἐκείνην μηχανὴν ἠκροάσθην, ἀπεφάσισα τέλος νὰ τὸν διακόψω ἐρωτῶν ἐὰν πλησιάζῃ εἰς τὸ τέμα, ἀλλ' ἀντὶ ἀπαντήσεως ἡ μηχανὴ ἤρχισε νὰ κινήται ταχύτερον. Εἶχον ἀπαγγεῖλει διςγίλιους ἴσως περίπου στίχους ὅτε μικρὸν τι ἀπαυδήσας καὶ ἰδὼν με κάπως στενοχωρηθέντα, διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὴν ἀπαγγελίαν ἵνα μετ' ὀλίγον ἐπαναλάβῃ αὐτὴν μετὰ μεγαλειτέρας γοργότητος. Ἰδοὺ δὲ ἡ ἔναρξις τοῦ ἐν λόγῳ στιχοῦργήματος, ὅπερ ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἀποστηθίσας ὁ Ραΐδος διετήρει ἀλώβητον ἐν τῇ μνήμῃ του μέχρις αὐτῆς ἔτι τῆς πεζῆς συγκεφαλαιώσεως τῶν περιεχομένων καὶ οὕτινος ὁ τίτλος ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἡρωϊκὸς διὰ στίχων ἀποκλεισμὸς τοῦ Ἀληπασᾶ, Τεπελεν.λῆ, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως μέχρι τῆς πτώσεως αὐτοῦ.

«Ποτέ τινος ἀς μὴ εἶπῃ πῶς εἶν' εὐτυχησμένος ἐδῶ ἔς τὸν κόσμον ὅπου ζῆ, ὅτι εἶνε γελασμένος. Ὁ κόσμος εἶν' ἕνας τροχός, ἐδῶ κ' ἐκεῖ βαΐζει ποτὲ δὲν στέκει σταθερὰ, παντοεινὰ γυρίζει. Ὁ φαίκοτος Ἀληπασᾶς, ὁ Πύρρος τῆς Ἠπείρου ὁ φοβερός καὶ τολμηρὸς ἥρωας τῆς Ἠπείρου. Ὄφου! κακὰ ποῦ ἔπαθε, μεγάλη δυστυχία εἰς τὰ πικρὰ γράματα ἀπὸ τῆ βασιλεία. Ποτὲ δὲν ἐπανέχαινε νάλθη σὲ τέτοιο χάλι, νὰ τοῦ κοπῇ, νὰ τοῦ σταλῇ ἔτιμῃ Πόλι τὸ κεφάλι. Καθὼς ἀγροίκησε σωστὰ καὶ ἄρχισε νὰ βλέπῃ τοῦ κραταιοῦ τοῦ Ντοβλετιοῦ τὸ φοβερὸ γαζέπι, τὴν ἴδια ὥρα ἔστειλε στράτευμα νὰ συνάξῃ ἀπ' ὅλην τὴν Ἀρβανιτιὰ καὶ νὰ τὸ κατατάξῃ. Ἔστειλε κ' εἰς τὴν Ἡλεφτουριά, ἔστους καπεταναρέους νὰ τοὺς μαζώξῃ ὁλονοὺς καὶ Τούρκους καὶ Ρωμαιοὺς

Ὁ Ἀληπασᾶς στέλνει ἔς ὅλην τὴν Ἀρβανιτιὰ, καὶ τῶν κλεφτῶν νὰ συναρπάσῃ.

Ἐσὺ Κολώνια τοῦ Ντακλῆ, Αὐλώνα καὶ Μπεράτι καὶ Ἐλμπασάνη Τοσκάρη καὶ Δίβρα καὶ τὸ Μάτι καὶ τὸ Σκραπάρι κ' Ἄλβανο καὶ Γκιόρτζα καὶ Πρεμέτι τώρα σὰς θέλω νάλθετε κτλ. κτλ. . . »

Ἐν Ἰωαννίνοις.

N. ΔΟΥΣΙΟΣ

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Βαλτετσιού οἱ Τούρκοι φονεύσαντες δύο Ἑλληνας, διεμέλισαν τὰ σώματα αὐτῶν πρὸς ἐφοβισμὸν τῶν ἄλλων ἐπαναστατῶν. Ὅταν δὲ κατόπιν τῆς μάχης οἱ ἐπαναστάται εὗρον τοὺς φονευμένους, οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτοὺς. «Ἐκιτρινίσαμεν ἀπὸ τὸν φόβον μας, λέγει ὁ Φωτάκος, διότι πρῶτην φορὰν εἶδαμεν ἀνθρώπους σκοτωμένους. Ὁ δὲ Κολοκοτρώνης διὰ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ ἐμάζωνε τὰ κομμάτια τοῦ καθενὸς, τὰ ἐφύλαγε καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς τριγύρω στρατιώτας ὅτι αὐτοὶ εἶνε ἅγιοι, θὰ πᾶν εἰς τὸν παράδεισον ἄν μάρτυρες, καὶ τότε ἐζυγώσαμεν καὶ τοὺς ἐθάψαμεν».